

Een nieuw hoofdstuk

Een nieuw hoofdstuk in een leven

Regina Jansen

Auteur: Regina Jansen
Coverdesign: Bookmundo/Regina Jansen
Binnenwerk: bewerking door Regina Jansen
ISBN: 9789403914411
©2026 <Regina Jansen>
www.reginajansen.nl
Facebook: Boeken van Regina Jansen

Print on demand: www.bookmundo.com/nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm foto of op welke wijze dan ook zonder voorgaande schriftelijke toestemming van de schrijfster.

Alle voorkomende personages zijn ontleed aan de fantasie van de schrijfster. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Opgedragen aan alle mensen die het aandurven je
eigen hoofdstuk op te starten in een moeilijk
leven.

Een nieuw hoofdstuk

Een hele diepe zucht en ze trok de deur dicht. Ze keek even om zich heen en dwong zich rustig naar de weg te lopen. Eindelijk het ging gebeuren. Na weken van voorbereiding was het zover. Ze bleef even talmen bij de bushalte, een paar straten verderop en keek weer om zich heen. Alles was normaal. Ze zag niets verdachts. Niemand had iets door.

Even deed ze alsof ze de bus ging pakken, nog een keer om zich heen kijkend en daarna liep ze snel door.

Haar nieuwe oude auto stond een kilometer verder. Via een omweg door een gang achter de pad langs wat huizen liep ze richting haar auto. Vanuit een zoom van haar jas pakte ze de sleutel en met moeite dwong ze nonchalant naar haar grijze auto te lopen. Weer een blik om zich heen maar alles was normaal. Niemand wist iets. Niemand vermoedde iets.

Met trillende vingers maakte ze het portier open en ging snel zitten. Haar tas met een boterhamtrommeltje op de passagiersstoel. En daar kneep ze in het stuur. Haar vingers trilden. Het was gelukt. Ze was ontsnapt. Een diepe zucht, en nog een. Spiedend keek ze naar achteren, naar links. Vanuit haar stoel haalde ze een vuilniszak tevoorschijn waar ze de sleutels en papieren tevoorschijn haalde. Een oud smartphone werd eruit gehaald en opgestart. De eerste dag van haar vrijheid. Ze had amper geslapen en had haar plan steeds doordacht. Had ze geen fouten gemaakt? Werd ze niet overmoedig?

Ze startte haar grijze, kleine auto en deed de gordel om. En daar ging ze. Met een luid kloppend hart reed ze de weg op en heel rustig verliet ze de stad en koos de snelweg. Weg van hier. Naar het oosten waar een klein flatje op haar stond te wachten.

Na drie kwartier rijden stopte ze bij een kringloopwinkel en kocht een oud oranjebruin koffiezetapparaat en wat stoelen en een keukentafel. Het kon er maar net in. In een winkelcentrum bij een

discount winkel beddengoed, handdoeken en schoonmaakmiddelen. Ze koos wat goedkope keukenspullen. Ze kocht wat shirts en ondergoed en wat afgeprijsde broeken en proppte alles tussen de stoelen die ze zo net had gekocht. In de supermarkt koffie en koffiefilters, grijze wc-papier, pasta, rijst en blikgroente. Appels en mandarijnen. Brood en kaas, bouillon en tandpasta. Ze zocht de goedkoopste tandenborstel uit. Een pot pindakaas en thee. Gelukkig was beschuit en knäckebröd niet duur maar ze moest toch bijna vijftig euro afrekenen.

En daar reed ze naar het onbekende stadje Doetinchem. Liever had ze voor een dorp gekozen maar ze wilde anoniem opgaan. En ze kwam vrij makkelijk aan een flat. Gelukkig had ze veel over kunnen nemen. Daar was ze zo blij mee.

Ze stopte op de kleine parkeerplaats en keek omhoog. Daar drie hoog was haar appartementje. Natuurlijk zag ze veel zwerfafval en fietsen die half gesloopt waren. Een enorme Amerikaanse slee op blokken in een hoek staan. Er zat niet eens een lift in. Het was koud buiten. Nu even doorzetten. Doen, niet denken.

En daar ging ze zes trappen op en neer. Met de tafel, de stoelen, de boodschappen en de spullen van de kringloop. Bij de vierde keer kwam er net een leuke vrouw naar buiten met een beeldige jas, dik aangekleed. Ze keek even taxerend naar haar. Wilde eerst doorlopen maar bedacht zich.

-Hallo ik ben uw buurvrouw.

-Jaa Janet de Wit. Met een rood hoofd want ze had zich bijna verraden schudde ze onhandig de arm, snel de zware tas neerzettend.

-De nieuwe buurvrouw. Welkom.

Beneden hun werd er getoeterd en buurvrouw haalde haar hand uit de pompende beweging en snel liep ze naar het trappenhuis. Janet keek haar even na. Een auto stopte bij de oprit en Janet zette alles in de gang waar alles kriskras door elkaar stond. Ze zag de buurvrouw in de auto stappen die wegreed. Weer naar beneden voor de volgende ronde. Janet voelde zich licht in haar hoofd. Ze

nam een boterham in de auto en liep weer de trappen op. De tas stootte bij iedere tree op haar knie. En eindelijk de laatste ronde. Ze checkte wel driemaal of de deur op slot zat en liep voor de laatste keer naar boven. Ze zette de spullen op de tafel en trok de voordeur dicht.

En daar stond ze dan. Haar nieuwe thuis. Ze pakte nog een boterham uit haar trommeltje en trok de jas uit, de twee truien en een shirt. Ze had een paar lagen over elkaar heen getrokken want het zou argwaan van Mark trekken wanneer ze haar al kleding had meegenomen.

Daar was ze dan. Ze liep de kale kamer in waar een best smerig grijze vloerbedekking lag, die op de looppaden helemaal plat en vies was. Ook de ramen waren lange tijd niet gewassen. En de wc en douche konden ook een schoonmaakbeurt gebruiken.

Een diepe zucht. Het was stil. Janet deed het klapraam dicht en had even de neiging om een potje te janken. Nu even doorgaan. Ze pakte nog een snee brood en begon aan een snelle schoonmaak. Ze trok de gordijnen dicht van de slaapkamer waar een ouderwets bed stond met bijpassende nachtkastjes en draaide het matras om.

Daarna begon ze het bed op te maken. Ze had beddengoed maar geen dekbed of kussen. Ze spreidde haar jas er overheen.

Op de gang wat kale plekken waar schilderijen of posters hadden gezeten. Helaas had de vorige huurder toch zijn koelkast en diepvries combinatie meegenomen, ondanks de eerdere afspraak om dat te laten staan. Nu had ze geen koelkast en geen fornuis.

Na inruiming was het akelig leeg, vooral in de keuken. Het was koud genoeg om alles in een tas op het balkon te bewaren. Janet liep het balkon op. Een schot tussen haar en de buurvrouw die ze zo-even had gezien. Een paar kapotte plastic plantenbakken met dode planten erin. Ze keek over de reling naar de weg wat ervoor liep. Een paar kale bomen in een gras strook. Een paar jongens kwamen over de stoep gefietst. Janet keek ze na. Dit was voortaan haar thuis. Nu nog erg kaal en erg onvolledig. Niet de beste buurt en niet zo groot maar de huur was goedkoop en niemand wist waar

ze zat. Janet streek over haar lange haren en besloot op zoek te gaan naar een kapper. Het moest eraf. En nu meteen. Niemand kon meer aan haar haren trekken.

Een half uur later zat ze bij een kapper, dicht bij het centrum en zonder spijt zag ze hoe haar lange blonde haren op de grond vielen. Het gaf haar een gevoel van opluchting. Het was heerlijk om een kort koppie te hebben. Maar het was wel koud. De gure januariwind blies makkelijk door haar te dunne jas.

Ze schrok ontzettend toen de telefoon afging.

-Hallo Ik wil de afspraak verzetten over drie weken maandag de 16^e.

Janet schrok. Dat was te ver weg.

-Maar ik kan ook nu langskomen. Ze drukte de telefoon dichter op haar oor en probeerde na te denken.

-Het is hier een gekkenhuis. We hebben met zieken te maken en...

-Het duurt niet lang. De gegevens heeft u al. En het klinkt alsof ik er nu hard nodig bent.

-Eh ja. Inderdaad. Kom maar. Vraag maar Eva Vriezen.

-Ik kom eraan. Met een diepe zucht startte ze de auto en keek nog even naar het korte kopje. Het stond haar goed maar het was wel koud.

Onzeker parkeerde ze de auto op de volle parkeerplaats en liet een taxibusje de ruimte die op het plein voor de hoofdingang parkeerde. Graag had ze de omgeving graag opgenomen maar ze liep al naar binnen. Het ging haar eigenlijk te snel af. Onzeker vroeg ze naar Eva Vriezen, zich ervan bewust dat ze er niet zo netjes uit zag.

En daar werd ze door de wirwar van gangen naar de derde verdieping gebracht waar ze Eva vond die in het medicatiehok stond.

-Welkom. Het is een gekkenhuis. Je papieren zijn allemaal in orde. Mbo-niveau vier. Het kan zijn dat er nog wat gevraagd wordt maar dat mag de administratie uit gaan zoeken. Dat kun je de komende

tijd dan doen. Ik heb hier je salarisindicatie en o waar heb ik het, ja hier. En je krijgt je inlog per mail.

Zou je dat hier even willen opschrijven?

Eva speelde het klaar om haar gegevens te geven en de medicatiepotjes klaar te maken. Ze zag er verhit uit.

-Daar staat ook de app die je kunt downloaden en waar open diensten staan. Dit is niet de gebruikelijke sollicitatie.

-Maakt niet uit. Janet wilde nog wat toevoegen maar ze werd onderbroken door een jonge stagiaire die aan kwam rennen.

-Mevrouw Jansen is er. En Bep heeft zich ziek gemeld.

-Ook dat nog. Eva sloot haar ogen.

-Ik doe mevrouw Jansen wel even. Het leek Janet beter om Eva die haar hoofd wanhopig boog, te ontlasten.

-Fijn. Ze komt vanuit het ziekenhuis hier. Haar kamer is... Ze keek even op de computer. Ja. Kamer 2-16. Tweede verdieping. Op de groene weide. Een groene rand aan de muur. Ik kom er zo snel mogelijk aan.

Janet haastte zich beneden waar ze een ongeduldige taxichauffeur bij een mevrouw in een rolstoel vol tassen en een bos bloemen zag staan.

-Wat heeft het lang geduurd.

-Welkom mevrouw Jansen. Het oude dametje, zat verschrompeld in een bejaarde rolstoel keek langzaam op.

-Bedankt voor het brengen. Ze knikte de chauffeur die al naar buiten liep, vriendelijk toe.

-Ik neem u mee naar uw kamer. Janet hing al die tassen aan de handvaten en liep al rustig keuvelend naar de liften.

-Links van u het restaurant. Ze week uit voor wat rolstoelen die richting restaurant gingen.

-Ik vind dit zo erg. Het oude vrouwtje had tranen in haar ogen.

-Ik kom niet meer thuis.

-We maken het zo gezellig mogelijk. Janet legde even haar hand op de bevende arm.